

N.B. Het kan zijn dat elementen ontbreken aan deze printversie.

Sonic Acts Academy biedt memorabele performances vol experimentele geluidskunst

Recensie Met een prikkelende mix van audiovisuele kunst, kritische theorie en experimentele clubmuziek adresseert het Sonic Acts festival eigentijdse politieke, technologische en ecologische thema's.

🔗 Joep Christenhusz 🕒 23 februari 2020 🕒 Leestijd 2 minuten

De Antwerpse geluidskunstenaar Maika Garnica op het Sonic Acts festival

Foto Pieter Kers

Buikige flaconnetjes, potjes met vreemde stekelige uitstulpsels. Het instrumentarium van de Antwerpse geluidskunstenaar Maika Garnica zou niet misstaan in de catalogus van een keramiektentoonstelling. Gewapend met een set contactmicrofoons en live elektronica onderwierp Garnica haar zelf gefabriceerde objecten vrijdag aan uitvoerig klankonderzoek in het Stedelijk Museum. Korrels in een schaal zwollen aan tot een regenbui. Tikkende nagels kietelden een ribbelig buisje schrapend tot leven. Magisch: een lome fluitsolo op een aangeblazen flesje boven een rijk resonerende drone.

Garnica's set was dit weekend een van de vele memorabele performances tijdens de Sonic Acts Academy. Op verschillende locaties in Amsterdam adresteerde het driedaagse festival eigentijdse politieke, technologische en ecologische thema's met een prikkelende mix van audiovisuele kunst, kritische theorie en experimentele clubmuziek.

Over klinkende objecten gesproken: met een ensemble van uitversterkte waterschalen nam [de Frans-Japanse geluidskunstenaar Tomoko Sauvage](#) de luisteraar mee in een meditatie ritueel van vloeibare zwenkklinken en kristalheldere druppelgeluiden. Jammer dat de intieme performance werd overspoeld door galmend publieksrumoer.

Dat klank ook zelf tot object kan worden, bewees de Australische celliste Anthea Caddy. Met behulp van twee enorme parabolische speakers (model schotelantenne) projecteerde ze haar cellospel (boventonen, ruisgeluiden) hypergericht de ruimte in. Twee geconcentreerde klankbundels, waar je door en omheen kon lopen met subtiele akoestische veranderingen tot gevolg.

De traditioneel sterke theoretische pijler van het Sonic Acts festival kreeg vanaf zaterdag gestalte in de tjokvolle lezingen-reeks *Magical Thinking* in De Brakke Grond. Wie behoefte had aan een frisse neus, kon buiten uitwaaien met een geluidswandeling van de Brit Duncan Speakman. Je zou diens *Only Expansion* een auditieve vorm van 'extended reality' kunnen noemen. Een met microfoons uitgeruste koptelefoon maakte dat omgevingsgeluid naadloos verweven raakte

met een interactieve soundtrack. Een passerende tram triggerde een synthesizer-crescendo, een fluitende voorbijganger ontketende een halo van klank.

De Australische celliste **Anthea Caddy** op het Sonic Acts festival

De versmelting van buiten- en binnenwereld is ook een thema in de installatie *More Moiré²* van de Nederlandse kunstenaar Philip Vermeulen, genomineerd voor de Volkskrant Beeldende Kunstprijs 2020. Stel je voor: een ruimte met rondom wanden van wit fijnmazig gaasdoek. Dubbellaags, opdat de overlappende gaatjesstructuur een vreemd golvende optische illusie creëert, die elk gevoel van afstand of diepte onmogelijk maakt. Een ingenieus samenspel van soundtrack, gekleurd licht en stroboscoop doet de rest en lanceert je in een wonderlijke fractalwereld. Overal gegons, flakkerende patronen en de overrompelende, licht beangstigende sensatie dat het lichaam oplost tot er alleen een kijkend en luisterend bewustzijn overblijft.

Festival

Sonic Acts

Gehoord: 21/2 en 22/2, diverse locaties in Amsterdam.

Philip Vermeulens **More Moiré²** is nog tot 27/2 te zien in het Stedelijk Museum.

